

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسائل ایدئولوژیک

الحاج داکتر امین الدین سعید-سعید افغانی

۰۱ اپریل ۲۰۱۹

از سالهای طویل از زندگی خویش علاقه خاص و مفرط داشتیم که اگر خداوند متعال یاری کند که بتوانم به زیارت حضرت ابراهیم خلیل الله (ع) شرفیاب شوم. پروردگار با عظمت بعد از آرزوهای چند ساله در زندگی ام توفیق عطاء کرد که با معیتی فامیل خویش در ماه جنوری ۲۰۱۹ م. عازم بیت المقدس و از آنجا عازم شهر «حبرون» شوم.

شهر حبرون (الخلیل) در ۳۰ کیلومتری جنوب بیت المقدس موقعیت دارد. این شهر یکی از چهار شهر مقدس برای یهودان به حساب می آید ولی نباید فراموش کرد که با موجودیت زیارتگاه حضرت ابراهیم علیه السلام چهارمین مکان مقدس برای مسلمانان نیز شمرده می شود.

در این شهر تاریخی قلعه تاریخی مانند مسجد الاقصی بر زیبایی آن

افزوده است ، در داخل این قعله زیارتگاه حضرت ابراهیم و هم موجودیت مسجد بر اهمیت به این شهر اعتبار خاصی بخشیده است .

چهار اطراف این مسجد با یک دیوار بزرگ سنگی محصور می باشد، که طول آن به ۷ متر می رسد .
برخی از روایات مشعر بر اینست که به صورت کل در همین منطقه قبر حضرت ابراهیم (ع) و خانمش بی بی «ساره» ، قبر حضرت اسحاق (ع) و خانمش رفقه ، و قبر حضرت یعقوب (ع) و همسرش لعیا قرار دارد .
همچنان برخی از این روایات تأکید می دارد که حتی قبر حضرت یوسف، قبر آدم، قبر سام و قبر نوح (علیه السلام) نیز در این مکان مدفون هستند .

قدمت تاریخی این حرام به هزاران سال می رسد ، این محل را حضرت ابراهیم علیه السلام از شخصی به نام « افرودن ابن سوحر الحثی » با چهار صد درم خریداری نمود «وساره» همسر خویش را در این محل دفن کرد .
همچنان بعد از این که حضرت ابراهیم خلیل الله وفات یافت در همین محل دفن شد ، ناگفته نباید گذاشت که حضرت ابراهیم طی وصیتی به اسحاق علیه السلام فرموده بود که در جوار آباء و اجداد شان در همینجا مدفون شود .

بعد از این که مسلمانان در جزیره عربی حاکمیت کامل نمودند ، و در زمان خلافت دومین خلیفه اسلام امیر المؤمنین حضرت عمر (رض) بعد از این که مسلمانان مناطق شام را در تصرف خود گرفتند ، منطقه خلیل تحت رهبری عمرو بن العاص در جنگ شهیر اجنادین که به ضد البیزنطیین ها به راه انداخت ، آن را به تصرف و رهبریت حکومت اسلامی در آورد . در آن زمان محل مسجد خلیل صرف یک دیوار قعله مانند بود و از لحاظ تاریخی اهمیت چندانی نداشت ، مگر زمانی که فاتحین اسلام وارد این مناطق شدند و مردم محل به دین اسلام مشرف شدند ، این محل به جای مقدس و به حیث مسجد مسلمانان مبدل گردید ، مسلمانان در این مسجد آغاز به نماز خواندن کردند ، و در چهار طرف این مسجد به اعمار خانه های مسکونی آغازیدند . (حمد ذیاب أبو صالح . الخلیل عربیة اسلامیة (الطبعة ۲۰۰۰) . مطابع دار الأیتام الإسلامیة . صفحات ۷۲-۹۲)

ولی بعد ها همین محل که به حیث مسجد مسلمانان بود، مسیحیان این محل را از مسلمانان اشغال و آن را به کلیسا مبدل ساختند . ولی با گذشت ۱۰۰ سال مسلمانان توانستند این محل را دوباره از تصرف مسیحیان بیرون آورند و آن را دوباره به مسجد مبدل سازند .

همچنان در سالهای ۵۶۷ هجری قمری که شهر الخلیل به دست مسیحیان صلیبی افتاده بود، باز هم برای بار دوم حرم شریف حضرت ابراهیمی به کلیسا مبدل گردید ولی زمانی که صلاح الدین ایوبی در سال ۵۸۳ هجری قمری مطابق به ۱۱۸۷ میلادی نیروی های صلیبی را در جنگ مشهور و تاریخی «حطین» شکست داد، توانست شهر الخلیل را فتح و بار دیگر کلیسا را دوباره به مسجد تبدیل و منبر چوبی را در این مسجد جابه جا ساخت که این منبر زیبا و تاریخی که توسط نورالدین زنگی در شهر حلب سوریه امروزی ساخته شده است ، تا هنوز هم از اهمیت خاص تاریخی برخوردار می باشد.

حضرت ابراهیم خلیل الله:

حضرت ابراهیم خلیل الله از جمله پیامبران اولوالعزم است، پیامبران اولوالعزم آنعه از پیامبران اند که صاحب بردباری و صبر بسیار بوده اند. الله تعالی می فرماید: «فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُو الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ» (سوره احقاف ۳۵). یعنی: «پس چنان که پیامبران اولوالعزم شکیبائی ورزیدند، شکیبیا باش». پس اولی العزم یعنی: صاحبان ثبات، استواری، همت بلند و عزم نستوه.

مفسرین می نویسند که پیامبران اولوالعزم تنها پنج نفر هستند: حضرت نوح (ع) ، حضرت ابراهیم(ع) ، حضرت موسی(ع) ، حضرت عیسی (ع) و حضرت محمد صلی الله علیه وسلم.

نام مبارک حضرت ابراهیم علیه السلام در بیست و پنج سوره از سوره های قرآن عظیم الشان ، شصت و نه (۶۹) بار تکرار شده است و همچنان در مورد حالات

گوناگون از زندگی ایشان از کودکی گرفته تا بزرگ سالی و پیری ، تقریباً در صد و پنج آیت تذکر رفته و هکذا سوره ای مستقل به نام ایشان در قرآن عظیم الشان وجود دارد .

حضرت ابراهیم علیه السلام شخص مسلمان و پاک دین است که به جز خالق احد، به هیچ چیز دیگری سجده نکرد؛ پیامبری که چندین بار مورد ابتلاء و آزمایش قرار گرفت و هر بار از ابتلا و آزمایش الهی سر بلند بدر شد .

حضرت ابراهیم علیه السلام مقام خُلت را از درگاه پروردگار خود گرفت و تاج خلیل الهی را بر سر نهاد (سوره نساء، ۱۲۵) و دین او در چند جای قرآن عظیم الشان به صفت «دین حنیف» یاد آوری شده است. (سوره نساء، ۱۲۵؛ آل عمران، ۹۵؛ نحل، ۱۲۳).

راز خُلت حضرت ابراهیم (علیه السلام) در این است که آنحضرت به علت این که عبد حقیقی و موحد واقعی و تسلیم محض در برابر پروردگار بودند، به مقام خُلت نائل شدند. از اینرو وقتی خُلت محصول بندگی و تسلیم و انقیاد و داشتن زیبایی اعتقاد و زیبایی عمل به صورت توأم است. مسلم و واضح است که خُلت، مقام نسبی است و در انحصار حضرت ابراهیم (علیه السلام) نیست و هرکسی به میزان سلم و تسلیم و عبودیت و بندگی و اعتقاد و عمل توحیدی می‌تواند از مقام به مراحل بلند عبودیت و حتی به مقام خُلت برسد و بهره مند شود.

ابراهیم خلیل الله (ع) از بزرگترین پیامبران الهی است که برای هدایت انسان‌ها فرستاده شد؛ پیامبری که از طرف اسماعیل، جدّ پیامبر بزرگوار اسلام محمد صلی الله علیه و سلم و از طرف اسحاق، جدّ پیامبرانی چون موسی و عیسی (علیهم السلام) است.

پروردگار متعال همواره بندگان خود را با آزمونهای مختلفی می‌آزماید تا میزان خلوص بندگی آنها برای خودشان روشن شود. پیامبران الهی نیز در معرض این ابتلائات قرار گرفته اند، چه بسا آزمونهائی که انبیاء به آنها مبتلا می‌شدند، بسیار سخت تر از آزمایش هائی بود که برای دیگر انسانها پیش می‌آمد.

مقام و منزلت حضرت ابراهیم خلیل الله چنان با عظمت است که پیروان ادیان یهودی، پیروان دین مسیحی و پیروان دین مقدس اسلام آن را مربوط دین خود می‌دانند بنا بر همین فهم است که پروردگار با عظمت ما او را مربوط به هیچ یک از ادیان ندانسته و طوری که در فوق هم یاد آور شدیم او را مسلمان معرفی می‌کند. ابراهیم (علیه السلام) حتی میان مشرکان، مکان و مقام بلند داشت. سلسله نسب حضرت ابراهیم (علیه السلام) تا حضرت آدم (علیه السلام) در تورات آمده است.

حضرت ابراهیم (علیه السلام) حدود ۲۰۰۰ سال قبل از میلاد، یعنی حدود ۴۰۰۰ سال پیش در شهر «اور» از شهر های بابل چشم به جهان گشود.

مطابق روایات تورات، او در آغاز «ابرام» یعنی پدر بلند مرتبه نامیده می‌شد. خدای متعال نام وی را در سن نود و نه سالگی به ابراهیم یعنی پدر اقوام، تبدیل کرد.

پدر حضرت ابراهیم (علیه السلام) در تورات تاریخ خوانده می‌شود، ولی قرآن عظیم الشان وی را «آزر» بت پرست معرفی کرده است (سوره انعام، ۷۴). پدر حضرت ابراهیم (علیه السلام) در سلسله اجداد حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و سلم قرار می‌گیرد.

بعد از این که حضرت ابراهیم خلیل الله از مصر به فلسطین بازگشت به دستور خداوند متعال در شهر قدس که در آن زمان یبوس نام داشت و به شهر صلح و آرامش (یورشالیم) مشهور شده بود، اقامت کرد. آن حضرت پس از مدتی، به دستور خداوند متعال، قربانگاه و مکان مقدسی در این شهر به وجود آورد و آن را بیت الله نام نهاد. این مکان مقدس، بعدها به بیت المقدس مشهور شد.

دانستن سیره و روش‌های تبلیغی و فعالیت‌های تنوری پیامبران الهی صلوات الله علیهم اجمعین، در جهت هدایت فرد و جامعه و ابلاغ پیام و رسالت الهی، از این جهت قابل اهمیت اند که با محتوای مناسب و تحت ارشاد الهی به انجام رسیده و اثرگذاری آنها تضمین شده است و همه دینداران حقیقت‌جو می‌توانند بخوبی و با اعتماد راسخ و قوی از این تجارب استفاده به عمل آرند. ادامه دارد